

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 440

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 26 mai 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) și (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, coroborate cu dispozițiile art. 483 alin. (3) și ale art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă	2–7
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
80.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul sănătății	8–9
81.	— Ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură	10–11
393.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, precum și pentru modificarea art. II din Hotărârea Guvernului nr. 204/2013 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră	12–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
4.326.	— Ordin al ministrului educației și cercetării pentru completarea Metodologiei de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul profesional de stat, aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.068/2016, pentru anul școlar 2020—2021	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 17

din 21 ianuarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) și (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, coroborate cu dispozițiile art. 483 alin. (3) și ale art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3), în ceea ce privește sintagma „se poate exercita recurs”, și alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, coroborate cu dispozițiile art. 483 alin. (3) și ale art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Risantea Găgescu în Dosarul nr. 288/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 79D/2018.

2. La apelul nominal răspunde domnul avocat Corneliu-Liviu Popescu, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 80D/2018, nr. 317D/2018 și nr. 326D/2018, având ca obiect aceleași excepție de neconstituționalitate, ridicată de aceleași autoare în Dosarul nr. 291/1/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, precum și excepția de neconstituționalitate a art. 51 alin. (3) și (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Alexandru Bogdan Arhip în Dosarul nr. 1.869/1/2017 și de Daniela Panioglu în Dosarul nr. 1.874/1/2017 ale aceleiași instanțe.

4. La apelul nominal, în Dosarul nr. 80D/2018, răspunde domnul avocat Corneliu-Liviu Popescu, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. La apelul nominal, în Dosarul nr. 317D/2018, răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, Alexandru Bogdan Arhip. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia.

6. La apelul nominal, în Dosarul nr. 326D/2018, răspunde domnul avocat Corneliu-Liviu Popescu, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului

că autoarea excepției de neconstituționalitate a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită, în esență, să se constate că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 a devenit inadmisibilă, ca urmare a publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 381 din 31 mai 2018.

7. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Autorul excepției de neconstituționalitate din Dosarul nr. 317D/2018, Alexandru Bogdan Arhip, arată că nu este de acord cu conexarea dosarelor. Avocatul autorilor excepției de neconstituționalitate din dosarele nr. 79D/2018, nr. 80D/2018 și nr. 326D/2018 și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 80D/2018, nr. 317D/2018 și nr. 326D/2018 la Dosarul nr. 79D/2018, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate din dosarele nr. 79D/2018, nr. 80D/2018 și nr. 326D/2018. Având cuvântul, acesta invocă două chestiuni prealabile. În primul rând, susține că în dosarele nr. 79D/2018 și nr. 80D/2018 autoarea excepției de neconstituționalitate nu mai are interes în soluționarea acesteia, deoarece a câștigat la instanța judecătorească acțiunile disciplinare, însă nu renunță la soluționarea excepției de neconstituționalitate, nefiind permis de Legea nr. 47/1992. În al doilea rând, în Dosarul nr. 326D/2018, după ce învederează comportamentul procesual al Inspecției Judiciare, susține că a solicitat, prin concluziile scrise depuse la dosar, constatarea că numai excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 a devenit inadmisibilă, ca urmare a publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 381 din 31 mai 2018. De asemenea, solicită să se rețină în considerentele deciziei de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă că aceasta justifică pentru autor utilizarea căii de atac a revizuirii, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 708 din 15 noiembrie 2018, paragraful 23. Referitor la dispozițiile art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, susține că acestea sunt neconstituționale, deoarece nu permit exercitarea vreunei căi de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanță asupra acțiunii disciplinare. Astfel, magistratul vizat de acțiunea disciplinară ajunge pentru prima dată în fața unei instanțe judecătorești în cadrul „recursului” exercitat împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii, care nu este instanță judecătorească. Or, faptul că împotriva hotărârii primei și singurei instanțe judecătorești care soluționează acțiunea disciplinară nu se poate exercita nicio cale de atac contravine dispozițiilor art. 129 din Constituție, precum și jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la căile de atac, și anume

deciziilor nr. 500 din 15 mai 2012 și nr. 967 din 20 noiembrie 2012. De asemenea, dispozițiile art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 contravin și art. 16 din Constituție, creând discriminări, deoarece magistrații sunt singura categorie de persoane din România care nu se bucură de dreptul de a exercita o cale de atac împotriva primei hotărâri judecătorești pronunțate în cauză. În concluzie, solicită respingerea ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 și admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (5) din aceeași lege.

9. Având cuvântul, autorul excepției de neconstituționalitate din Dosarul nr. 317D/2018, Alexandru Bogdan Arhip, arată că are o chestiune prealabilă: în temeiul art. 42 alin. (1) pct. 2 și 13 din Codul de procedură civilă, formulează o cerere de recuzare a doamnei judecător Livia Doina Stanciu, deoarece, în esență, a format un complet de judecată cu mama sa, judecătoare pensionară, atât la Judecătoria Galați, cât și la Tribunalul Galați și apreciază că doamna judecător nu va analiza cauza fără părtinire. Atașează la această cerere articole din presă și dovada taxei de timbru.

10. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că cererea de recuzare este inadmisibilă, deoarece dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la recuzare nu se aplică procedurilor în fața Curții Constituționale.

11. Curtea respinge cererea de recuzare ca inadmisibilă, deoarece, potrivit art. 55 din Legea nr. 47/1992, în procedura în fața Curții Constituționale nu se aplică dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la recuzarea judecătorilor.

12. Președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate Alexandru Bogdan Arhip asupra fondului excepției. În esență, acesta solicită să se constate că dispozițiile art. 51 alin. (3) și (5) din Legea nr. 317/2004 contravin dispozițiilor art. 124 și art. 126 din Constituție, precum și celor ale art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece secțiile Consiliului Superior al Magistraturii care judecă acțiunile disciplinare nu sunt instanțe judecătorești, iar recursul împotriva hotărârii acestor secții este o cale de atac extraordinară, nedevolutivă. Totodată, susține că a fost judecat de un complet de 5 judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, complet care ar fi trebuit să fie specializat pe contencios disciplinar, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 3 iulie 2019. Referitor la dispozițiile art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, susține că noțiunea „irevocabil” cuprinsă de acestea este inexistentă în legislația românească actuală. În final, arată că nu este normal ca judecătorii în materie penală să fie judecați sub aspect disciplinar de judecători din materie civilă, care fac parte din Consiliul Superior al Magistraturii și din Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Depune concluzii scrise în acest sens.

13. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, ca urmare a publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 381 din 31 mai 2018. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, consideră că aceasta este neîntemeiată, atât Curtea Constituțională, cât și dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale garantând dublul grad de jurisdicție doar în materie penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

14. Prin încheierile din 4 decembrie 2017, pronunțate în dosarele nr. 288/1/2017 și nr. 291/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3), în ceea ce privește sintagma „se poate exercita recurs”, și alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, coroborate cu dispozițiile art. 483 alin. (3) și ale art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Risantea Găgescu în cauze având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unor hotărâri pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii — Secția pentru judecători în materie disciplinară.

15. Prin Încheierea din 11 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.869/1/2017, și prin Încheierea din 29 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.874/1/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) și (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Alexandru Bogdan Arhip și de Daniela Panioglu în cadrul unor cauze având ca obiect soluționarea recursurilor declarate împotriva unor hotărâri pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii — Secția pentru judecători în materie disciplinară.

16. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece secțiile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară nu sunt instanțe judecătorești, ci instanțe extrajudiciare, iar, pe calea „recursului” prevăzut de dispozițiile de lege criticate, se ajunge pentru prima dată în fața unei instanțe judecătorești. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, o instanță trebuie să aibă plenitudine de jurisdicție, adică să poată statua asupra tuturor chestiunilor de fapt și de drept pertinente, iar, în cazul atacării hotărârilor în materie disciplinară ale unui Consiliu al Magistraturii la instanța judecătorească, aceasta din urmă trebuie să exercite un control veritabil asupra hotărârilor disciplinare, inclusiv prin reexaminarea faptelor. Se invocă în acest sens hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 21 iunie 2016, pronunțate în cauzele *Ramos Nunes De Carvalho E Sá împotriva Portugaliei* și *Tato Marinho Dos Santos Costa Alves Dos Santos și Figueiredo împotriva Portugaliei*. Or, potrivit dispozițiilor de lege criticate, hotărârea în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii poate fi cenzurată de Înalta Curte de Casație și Justiție exclusiv pe calea recursului, adică exclusiv pentru motive de nelegalitate, fără posibilitatea administrării de probe noi (cu excepția înscrisurilor) și fără posibilitatea reevaluării faptelor, deci instanța judecătorească nu are plenitudine de jurisdicție și nu poate exercita un control suficient asupra hotărârii disciplinare, ceea ce este neconstituțional.

17. De asemenea, se susține că dispozițiile art. 51 alin. (3) în partea „se poate exercita recurs” din Legea nr. 317/2004, coroborate cu cele ale art. 483 alin. (3) și art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, contravin și dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție, interpretate, potrivit art. 20 din Constituție, în lumina art. 8 din Convenție, care consacră dreptul la respectarea vieții private, deoarece o sancțiune disciplinară

reprezintă o ingerință în dreptul la activitate și carieră profesională, dimensiune a dreptului la viață privată socială. Art. 8 din Convenție conține inclusiv o dimensiune procedurală. Prin urmare, încălcarea dreptului la un proces echitabil atrage, în mod automat, încălcarea art. 26 alin. (1) din Constituție (interpretat în lumina art. 8 paragraful 1 din Convenție), în dimensiunea sa procedurală.

18. Totodată, se susține că art. 16 și art. 124 alin. (2) din Constituție, interpretate, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție, în lumina art. 14 din Convenție și a art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție, garantează dreptul la egalitate și nediscriminare, inclusiv în fața legii și în justiție, care este egală pentru toți. Or, toate persoanele care desfășoară o activitate de muncă au dreptul la un proces echitabil și la respectarea vieții lor private, în dimensiunea sa procedurală în fața unei instanțe judecătorești, bucurându-se de plenitudine de jurisdicție atât în fapt, cât și în drept, în timp ce magistrații, fără nicio justificare temeinică și rațională, nu se bucură de acest drept, ceea ce este discriminatoriu.

19. În ceea ce privește dispozițiile art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, autorii excepției arată că acestea contravin prevederilor art. 129 din Constituție, deoarece, fiind prima hotărâre judecătorească pronunțată în cauză, hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție ar trebui să fie susceptibilă măcar de o cale de atac, așa cum a constatat Curtea Constituțională prin deciziile nr. 500 din 15 mai 2012 și nr. 967 din 20 noiembrie 2012.

20. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 contravin și prevederilor art. 16 și ale art. 124 alin. (2) din Constituție, interpretate, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție, în lumina art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție, care garantează dreptul la egalitate și nediscriminare, inclusiv în fața legii și în justiție, care este egală pentru toți. Toate persoanele care desfășoară o activitate de muncă au dreptul la o cale de atac împotriva primei hotărâri judecătorești în materie disciplinară, în timp ce magistrații, fără nicio justificare temeinică și rațională, nu se bucură de acest drept de a exercita o cale de atac împotriva primei hotărâri judecătorești pronunțate în cauză, ceea ce este discriminatoriu.

21. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înlățește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căii de atac în materia răspunderii disciplinare a magistraților, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Faptul că dispozițiile legale specificate instituie o anumită competență sau reglementează probele noi ce se pot administra în recurs este în acord cu modalitatea prin care noul Cod de procedură civilă a înțeles să transpună în legislația națională exigențele impuse de Convenție — așa cum rezultă din Hotărârea Guvernului nr. 1.527/2007, prin care au fost aprobate tezele prelabile ale proiectului Codului de procedură civilă — și nu reprezintă o inegalitate în drepturi, în condițiile în care persoanelor aflate în situații juridice comparabile li se aplică același tratament juridic. Or, procedura de judecată a recursului în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție este identică și se aplică în mod similar tuturor persoanelor care sunt părți în fața acestor

instanțe. Prin Hotărârea din 23 iunie 1981, pronunțată în Cauza *Le Compte, Van Leuven și De Meyere împotriva Belgiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că procedurile disciplinare intră sub incidența art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială. Astfel, garanțiile dreptului la un proces echitabil implică dreptul părților de a lua cunoștință de toate aspectele litigiului (Hotărârea din 20 februarie 1996, pronunțată în Cauza *Lobo Machado împotriva Portugaliei*) și presupun respectarea principiului contradictorialității (Hotărârea din 18 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Baccichetti împotriva Franței*). Relevant este și faptul că, dată fiind specificitatea cauzelor în materia contenciosului disciplinar al magistraților, în acord deplin cu orientarea jurisprudențială stabilită recent de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile pronunțate în cauzele *Oleksandr Volkov împotriva Ucrainei*, *Tato Marinho Dos Santos Costa Alves Dos Santos și Figueiredo împotriva Portugaliei* și *Ramos Nunes De Carvalho E Sa împotriva Portugaliei*, în cadrul unor astfel de pricini, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători în alte materii decât cea penală a examinat criticile formulate din perspectiva netemeinicii unei hotărâri atacate, prin care partea recurentă a vizat motivul de nelegalitate a acesteia, prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă.

22. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

23. **Avocatul Poporului**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul nr. 317D/2018, precizează că își menține punctul de vedere, astfel cum a fost reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 643 din 1 noiembrie 2016, în sensul că dispozițiile legale care consacră posibilitatea exercitării căii de atac a recursului de către toți cei care justifică un interes în soluționarea acțiunii disciplinare sunt constituționale, neaducând atingere principiului legalității, principiului egalității în fața legii și nici dispozițiilor care stabilesc rolul Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Mai mult, textul de lege criticat reprezintă o reiterare a prevederilor constituționale ale art. 134 alin. (3), potrivit cărora hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Totodată, potrivit dispozițiilor alin. (2) al aceleiași norme constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Prin urmare, legea sa organică, Legea nr. 317/2004, stabilește procedura de soluționare a acțiunii disciplinare în conformitate cu dispozițiile constituționale menționate.

24. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, susținerile reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate în dosarele nr. 79D/2018, nr. 80D/2018 și nr. 326D/2018, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 317D/2018, concluziile scrise depuse în toate dosarele de autorii excepției de

neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

25. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

26. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în încheierile de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 51 alin. (3), în ceea ce privește sintagma „se poate exercita recurs”, și alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, coroborate cu dispozițiile art. 483 alin. (3) și ale art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, dispoziții care, la data sesizării Curții Constituționale, aveau următorul conținut:

— Art. 51 alin. (3) și (5) din Legea nr. 317/2004: „(3) *Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare de către judecătorul sau procurorul sancționat ori, după caz, de Inspecția Judiciară sau de către ceilalți titulari ai acțiunii disciplinare care au exercitat-o. Competența soluționării recursului aparține Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din Completul de 5 judecători nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii sau judecătorul sancționat disciplinar.*

[...]

(5) *Hotărârea prin care se soluționează recursul prevăzut la alin. (3) este irevocabilă.*”;

— Art. 483 alin. (3) din Codul de procedură civilă: „*Recursul urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.*”;

— Art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă: „*În instanța de recurs nu se pot produce noi probe, cu excepția înscrisurilor noi, care nu fi depuse, sub sancțiunea decăderii, odată cu cererea de recurs, respectiv odată cu întâmpinarea.*”

27. Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 au fost modificate prin art. 15 pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 20 februarie 2019, având următorul conținut: „*Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare de către judecătorul sau procurorul sancționat ori, după caz, de Inspecția Judiciară. Competența soluționării recursului aparține Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din Completul de 5 judecători nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii sau judecătorul sancționat disciplinar.*” Prin urmare, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 51 alin. (3) și (5) din Legea nr. 317/2004, coroborate cu dispozițiile art. 483 alin. (3) și ale art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă.

28. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 26 privind viața intimă, familială și privată, art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției, art. 126 privind instanțele judecătorești, art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 8 paragraful 1 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 12, privind interzicerea generală a discriminării.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică a autorilor excepției de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 și constă în susținerea potrivit căreia hotărârea în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii poate fi cenzurată de Înalta Curte de Casație și Justiție exclusiv pe calea recursului, adică exclusiv pentru motive de nelegalitate, fără posibilitatea administrării de probe noi (cu excepția înscrisurilor) și fără posibilitatea reevaluării faptelor, deci instanța judecătorească nu are plenitudine de jurisdicție și nu poate exercita un control suficient asupra hotărârii disciplinare, ceea ce este neconstituțional.

30. Dispozițiile art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 — potrivit cărora hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pronunțate în materie disciplinară se pot ataca cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție — au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva criticilor invocate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 381 din 31 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 20 iulie 2018, Curtea admitând excepția de neconstituționalitate și constatând că dispozițiile art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale doar în măsura în care se interpretează că „recursul” prevăzut de acestea este o cale devolutivă de atac împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, pronunțate în materie disciplinară.

31. La paragraful 24 al acestei decizii, Curtea a constatat că, în materia răspunderii disciplinare a magistraților, în faza care se desfășoară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit dispozițiilor Legii nr. 317/2004 și celor ale Codului de procedură civilă, se asigură respectarea principiului contradictorialității, magistratul în cauză fiind citat, putând fi reprezentat de un alt judecător sau procuror ori asistat sau reprezentat de avocat, având dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și să solicite administrarea de probe în apărare. Împotriva hotărârii de sancționare a secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii există o cale de atac, și anume recursul în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, prevăzut de art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004. Curtea a constatat, la paragraful 25 al Deciziei nr. 381 din 31 mai 2018, că acest „recurs” nu trebuie calificat ca fiind acea cale extraordinară de atac prevăzută de Codul de procedură civilă, ci ca o veritabilă cale de atac devolutivă împotriva hotărârii organului disciplinar (Consiliul Superior al Magistraturii, prin secțiile sale, având rolul unei instanțe de judecată) — cale de atac soluționată de către o instanță judecătorească, anume Înalta Curte de Casație și Justiție, prin luarea în considerare a tuturor aspectelor și prin verificarea atât a legalității procedurii,

cât și a temeiniciei hotărârii instanței disciplinare. Acesta este și sensul art. 134 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia „Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție”.

32. Astfel, Curtea a constatat, la paragraful 30 al Deciziei nr. 381 din 31 mai 2018, că, întrucât recursul reglementat de art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 este singura cale de acces la o instanță judecătorească, în materie disciplinară, a judecătorilor și procurorilor, această cale de atac împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii trebuie să fie una efectivă, devolutivă, care să asigure toate garanțiile dreptului de acces la instanță și ale unui proces echitabil, prin luarea în considerare a tuturor aspectelor și prin verificarea atât a legalității procedurii, cât și a temeiniciei hotărârii instanței disciplinare, acesta fiind și sensul art. 134 alin. (3) din Constituție. În măsura în care acest „recurs”, prevăzut de dispozițiile art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, este calificat drept calea extraordinară de atac prevăzută de Codul de procedură civilă, aceste dispoziții sunt neconstituționale, întrucât nu asigură un remediu efectiv, care să fie la dispoziția unui magistrat sancționat disciplinar, în fața unei instanțe, așa cum impun dispozițiile art. 134 alin. (3) din Constituție și jurisprudența constantă a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

33. Prin urmare, ținând cont de dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și de data sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate din prezenta cauză, prin încheierile din 4 decembrie 2017, din 11 decembrie 2017 și din 29 ianuarie 2018, pronunțate, așadar, anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 381 din 31 mai 2018, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 a devenit inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare.

34. În consecință, chiar dacă, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, în temeiul deciziei anterior menționate, prin care s-a admis excepția, prezenta decizie poate constitui motiv al unei cereri de revizuire, conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, raportat la incidența acestor ultime articole în speță (a se vedea în acest sens Decizia nr. 22 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 9 martie 2015, paragraful 18, Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragrafele 19—23, Decizia nr. 365 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 22 august 2016, paragraful 40, sau Decizia nr. 708 din 15 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 23 ianuarie 2019, paragraful 23).

35. Cât privește dispozițiile art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, Curtea reține că acestea prevăd că hotărârile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători prin care soluționează „recursul” prevăzut la art. 51 alin. (3) din aceeași lege sunt irevocabile, ceea ce, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, contravine art. 129 și art. 16 din Constituție. Referitor la terminologia folosită de textul de lege criticat, Curtea reține că, potrivit art. 8 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, „De la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, referirile din cuprinsul actelor normative la hotărârea judecătorească «definitivă și irevocabilă»

sau, după caz, «irevocabilă» se vor înțelege ca fiind făcute la hotărârea judecătorească «definitivă»”. Așadar, începând cu data de 1 februarie 2013, referirea la hotărârea „irevocabilă” din cuprinsul art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 se înțelege ca fiind făcută la hotărârea „definitivă”.

36. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 129 din Constituție, potrivit cărora părțile interesate pot exercita căile de atac, în condițiile legii, Curtea reține că, așa cum a statuat în jurisprudența sa, în exercitarea prerogativelor sale privind reglementarea căilor de atac sau exceptarea de la exercitarea lor, legiuitorul trebuie să aibă în vedere și respectarea celorlalte principii și texte constituționale de referință (a se vedea în acest sens Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012). Totodată, Curtea a reținut în jurisprudența sa că, prin reglementarea unei singure căi de atac (contestația) împotriva hotărârilor plenului Consiliului Superior al Magistraturii, fără posibilitatea ca hotărârea instanței judecătorești privind soluționarea contestației să mai poată fi atacată, nu se încalcă art. 21 și art. 24 din Constituție, de vreme ce părțile beneficiază pe tot parcursul judecării contestației de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal de toate garanțiile necesare asigurării unui proces echitabil și a dreptului la apărare [a se vedea în acest sens Decizia nr. 311 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 15 octombrie 2018, paragraful 24, prin care Curtea s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 29 alin. (9) din Legea nr. 317/2004, potrivit cărora hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care se soluționează contestația împotriva hotărârilor plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor este definitivă].

37. Având în vedere acestea, Curtea constată că, așa cum a reținut la paragraful 30 al Deciziei nr. 381 din 31 mai 2018, precitată, întrucât recursul reglementat de art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 este singura cale de acces la o instanță judecătorească, în materie disciplinară, al judecătorilor și procurorilor, această cale de atac împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii trebuie să fie una efectivă, devolutivă, care să asigure toate garanțiile dreptului de acces la instanță și ale unui proces echitabil, prin luarea în considerare a tuturor aspectelor și prin verificarea atât a legalității procedurii, cât și a temeiniciei hotărârii instanței disciplinare, acesta fiind și sensul art. 134 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Așadar, împrejurarea că hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție — pronunțată în soluționarea „recursului” împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară — este definitivă nu echivalează cu încălcarea dispozițiilor art. 129 din Constituție, care se interpretează în coroborare și cu celelalte principii și texte constituționale, de vreme ce calea de atac împotriva hotărârilor secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, prevăzută chiar de Constituție, este una efectivă, devolutivă, care asigură toate garanțiile dreptului la un proces echitabil.

38. Astfel, referitor la aplicarea considerentelor reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, precitată, și Decizia nr. 967 din 20 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2012, invocate de autorii excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că aceste susțineri nu pot fi primite. Considerentele pe care s-au bazat soluțiile de admitere a

excepțiilor de neconstituționalitate ce au format obiectul acestor două decizii nu sunt aplicabile și în prezenta cauză, deoarece acestea se referă la materia contravențiilor la regimul circulației pe drumurile publice și, respectiv, la imposibilitatea exercitării oricărei căi de atac de către părțile unui proces, determinată de un criteriu subiectiv, de natură pecuniară, legat de valoarea obiectului cauzei deduse judecătii. Totodată, prin aceste decizii, Curtea a constatat că eliminarea controlului judiciar al hotărârilor pronunțate în primă instanță aduce atingere art. 129 din Constituție raportat la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul la apărare, reprezentând în același timp o încălcare a cerințelor unui proces echitabil sau a egalității în fața legii.

39. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, raportată la prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, deoarece creează discriminări între magistrați, pe de-o parte, și celelalte persoane care desfășoară o activitate de muncă, pe de altă parte, sub aspectul procedurii disciplinare — mai exact sub aspectul existenței unui dublu grad de jurisdicție —, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată. Așa cum a statuat în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, însăși Legea fundamentală stabilește rolul de instanță de judecată al Consiliului Superior al Magistraturii, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a

procurorilor. De asemenea, în privința căilor de atac, art. 134 alin. (4) din Constituție prevede că hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Așadar, având în vedere statutul juridic special al magistraților, sub aspectul procedurii disciplinare, reglementat chiar prin Constituție, cele două categorii de persoane pe care le compară autorii excepției se află în situații juridice diferite, aspect ce justifică instituirea de către legiuitor, în ceea ce le privește, a unui regim juridic diferit.

40. Cât privește dispozițiile din Codul de procedură civilă invocate de autorii excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea reglementează obiectul și scopul recursului, instanța competentă să soluționeze recursul, precum și faptul că în instanța de recurs nu se pot produce noi probe, cu excepția înscrisurilor noi. Or, aceste prevederi procedurale nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției, de altfel, acestea fiind criticate, în special, pentru susținerea criticilor privind neconstituționalitatea art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004.

41. În final, Curtea reține că dispozițiile art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, nu au incidență în cauză. De asemenea, susținerea autorului excepției din Dosarul nr. 317D/2018, referitoare la specializarea judecătorilor care compun Completul de 5 judecători în materie disciplinară al Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu vizează conținutul normativ al textelor de lege criticate.

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Risantea Găgescu în dosarele nr. 288/1/2017 și nr. 291/1/2017, de Alexandru Bogdan Arhip în Dosarul nr. 1.869/1/2017 și de Daniela Panioglu în Dosarul nr. 1.874/1/2017, toate ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 51 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, coroborate cu dispozițiile art. 483 alin. (3) și ale art. 492 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 ianuarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul sănătății

Ca urmare a situației epidemiologice la nivel internațional determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, care reprezintă una dintre cele mai mari provocări pentru lumea medicală de pe tot mapamondul, și a declarării pandemiei de către Organizația Mondială a Sănătății,

având în vedere instituirea stării de urgență prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020, prelungirea acesteia prin Decretul nr. 240/2020, precum și instituirea stării de alertă prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, aprobată cu modificări și completări prin Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020,

având în vedere evoluția situației epidemiologice și evaluarea riscului de sănătate publică pentru perioada imediat următoare, inclusiv la nivelul unităților sanitare publice și private, care indică o creștere importantă a numărului de persoane infectate cu coronavirusul SARS-CoV-2, precum și faptul că actualul context epidemiologic impune luarea unor măsuri care țin de prevenție, combatere, dotări, proceduri și modalități de abordare în ceea ce privește combaterea răspândirii infecțiilor,

în scopul asigurării unei capacități medicale adecvate pentru gestionarea cazurilor de infecție cu coronavirusul SARS-CoV-2 la nivelul unităților sanitare, astfel încât să se asigure servicii medicale de calitate și în condiții de siguranță pentru pacienți și personalul medical prin eficientizarea activităților de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului, în contextul în care sisteme medicale solide din state membre ale Uniunii Europene, oferite ca exemple de bune practici în toată lumea, au fost luate prin surprindere și s-au dovedit a fi vulnerabile în lupta cu COVID-19,

având, totodată, în vedere numărul mare al cadrelor medicale diagnosticate cu COVID-19 la nivel național, în condițiile în care acest număr crește în fiecare zi, la care se adaugă numărul mare de spitale în care există cadre medicale infectate, unde secții sau chiar întreg spitalul au fost închise pentru dezinfecție ori managementul a fost suspendat, iar anchetele epidemiologice au relevat fie lipsa materialelor de protecție necesare sau deficiențe în modul de utilizare a acestora, fie încălcarea procedurilor și circuitelor în timpul exercitării actului medical,

ținând cont de imperativul consolidării cadrului legal pentru stabilirea responsabilităților privind planificarea, organizarea, coordonarea, îndrumarea metodologică și monitorizarea activităților de la nivelul unităților sanitare privind asigurarea și îmbunătățirea continuă a calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului, prin eficientizarea organizării, funcționării și creșterea rolului structurii de management al calității serviciilor de sănătate, astfel încât activitatea acestei structuri să asigure în mod efectiv supravegherea respectării bunelor practici clinice și manageriale și implementarea la nivelul unității sanitare a sistemului de management al calității serviciilor de sănătate și siguranței pacientului,

luând în considerare că nepromovarea prezentului act normativ în regim de urgență poate avea consecințe nefavorabile asupra eficacității și eficienței procesului de asistență medicală în condiții de siguranță pentru pacienți și personalul unităților sanitare în perioada pandemiei,

întrucât elementele menționate anterior vizează un interes public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, și impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — La articolul 249 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (21) și (22), cu următorul cuprins:

„(21) Pentru a intra în procesul de evaluare în vederea acreditării este necesar ca în cadrul unităților sanitare să existe o structură de management al calității serviciilor de sănătate.

(22) În structura de management al calității serviciilor de sănătate prevăzută la alin. (21) trebuie să existe cel puțin un post de medic. Organizarea, funcționarea și atribuțiile principale ale acestei structuri se stabilesc prin ordin comun al ministrului sănătății și al președintelui Autorității Naționale de Management al Calității în Sănătate.”

Art. II. — Legea nr. 185/2017 privind asigurarea calității în sistemul de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 26 iulie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, literele g) și j) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„g) *ciclu de acreditare* — intervalul de 5 ani de utilizare a unei ediții a standardelor ANMCS. În situații de epidemii, pandemii, cataclism, dezastre naturale sau catastrofe, ciclul de acreditare poate fi prelungit prin hotărârea Colegiului director al ANMCS, la propunerea președintelui acesteia;

.....
j) *reacreditarea unităților sanitare* — reluarea procesului de evaluare și acreditare la solicitarea unităților sanitare sau în

condițiile în care, în urma procesului de reevaluare sau în cadrul procesului de monitorizare postacreditare, acestea nu mai îndeplinesc cerințele pe baza cărora s-a acordat acreditarea și a fost dispusă retragerea acreditării;”.

2. La articolul 6, după litera c¹) se introduce o nouă literă, litera c²), cu următorul cuprins:

„c²) gestionează sistemul de raportare a evenimentelor adverse la nivel național;”.

3. La articolul 17 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) evaluarea în vederea acreditării se solicită de către unitățile sanitare numai atunci când acestea îndeplinesc toate condițiile legale de funcționare, precum și obligația ca în structura unităților sanitare cu paturi și a serviciilor de ambulanță să existe o structură de management al calității serviciilor de sănătate. Pentru unitățile sanitare din ambulatoriu, atribuțiile structurii de management al calității serviciilor de sănătate sunt îndeplinite de către reprezentantul legal sau persoanele desemnate de către acesta, care au absolvit un curs de management al calității în sănătate recunoscut de către ANMCS;”.

4. La articolul 17 alineatul (1), după litera a) se introduc două noi litere, literele a¹) și a²), cu următorul cuprins:

„a¹) în cadrul structurii de management al calității serviciilor de sănătate, medicii trebuie să dețină la data încadrării avizul de liberă practică și un atestat de studii complementare în managementul serviciilor de sănătate eliberat de către Ministerul Sănătății. În cazul în care nu dețin acest atestat, au obligația de a-l obține în termen de maximum un an de la data încadrării în cadrul structurii de management al calității serviciilor de sănătate. Sunt exceptați de la deținerea atestatului medicii specialiști sau primari confirmați în specialitatea sănătate publică și management;

a²) în cadrul structurii de management al calității serviciilor de sănătate, personalul trebuie să facă dovada absolvirii unui program de formare în domeniul managementului calității în sănătate recunoscut de ANMCS sau să absolute acest program în maximum un an de la data încadrării în cadrul structurii;”.

Art. III. — (1) Unitățile sanitare care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 249 alin. (2¹) și (2²) din Legea nr. 95/2006

privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost completată prin prezenta ordonanță de urgență, au obligația îndeplinirii acestor condiții în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Persoanele încadrate în structura de management al calității serviciilor de sănătate, care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 17 alin. (1) lit. a¹) și a²) din Legea nr. 185/2017 privind asigurarea calității în sistemul de sănătate, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta ordonanță de urgență, au obligația îndeplinirii acestor condiții în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. IV. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 14 mai 2020, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — În domeniul sănătății, în scopul limitării răspândirii infecției cu noul coronavirus în rândul populației, începând cu data de 15 mai 2020, pentru acordarea și decontarea serviciilor medicale, medicamentelor și dispozitivelor medicale, inclusiv a activităților cuprinse în cadrul programelor naționale de sănătate se instituie măsurile prevăzute la art. 10.”

2. Articolul 14 se abrogă.

3. Articolul 25 va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — Măsurile prevăzute în prezentul capitol au aplicabilitate până la data de 30 septembrie 2020, cu excepția măsurii prevăzute la art. 10 alin. (2), pentru unitățile sanitare cu paturi, furnizorii de investigații paraclinice, furnizorii de îngrijiri medicale la domiciliu, îngrijiri paliative la domiciliu, furnizorii de servicii stomatologice, furnizorii de dispozitive medicale și furnizorii de medicamente, și a măsurii prevăzute la art. 10 alin. (14), care se aplică până la data de 30 iunie 2020.”

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Raluca Turcan

Secretarul general al Guvernului,

Antonel Tănase

Ministrul sănătății,

Nelu Tătaru

Președintele Autorității Naționale de Management
al Calității în Sănătate,

Vasile Cepoi

Ministrul educației și cercetării,

Cristina Monica Anisie

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură

Având în vedere necesitatea creării unui cadru legislativ național adecvat pentru absorbția fondurilor europene, care se acordă în cadrul Politicii agricole comune,

luând în considerare că situația actuală apărută ca urmare a pandemiei cauzate de COVID-19 a creat dificultăți administrative excepționale în toate statele membre, inclusiv în România,

ținând cont de restricțiile extinse de circulație care au afectat posibilitatea beneficiarilor de a depune cererea unică, cererile de ajutor sau cererile de plată și cererile de alocare a drepturilor la plată sau de creștere a valorii drepturilor la plată în cadrul schemei de plată de bază în termenele prevăzute la art. 13 alin. (1) și la art. 22 alin. (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 al Comisiei din 17 iulie 2014 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește sistemul integrat de administrare și control, măsurile de dezvoltare rurală și ecocondiționalitatea,

având în vedere că Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 prevede data finală de depunere a cererii unice, a cererilor de ajutor sau a cererilor de plată, data finală pentru notificarea modificărilor aduse cererii unice sau cererii de plată și data finală de depunere a cererilor de alocare a drepturilor la plată sau de creștere a valorii drepturilor la plată în cadrul schemei de plată de bază,

luând în considerare adoptarea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2020/501 al Comisiei din 6 aprilie 2020 de derogare de la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 în ceea ce privește data finală de depunere a cererii unice, a cererilor de ajutor sau a cererilor de plată, data finală pentru notificarea modificărilor aduse cererii unice sau cererii de plată și data finală pentru cererile de alocare a drepturilor la plată sau de creștere a valorii drepturilor la plată în cadrul schemei de plată de bază pentru anul 2020, prin care aceste termene se prelungesc,

în considerarea faptului că pentru ajutoarele naționale tranzitorii trebuie respectate prevederile art. 37 alin. (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 1.307/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor norme privind plățile directe acordate fermierilor prin scheme de sprijin în cadrul politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 637/2008 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 73/2009 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare, și că forma actuală introdusă prin Legea nr. 146/2018 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2018 privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură este contrară reglementărilor europene în vigoare, este necesară abrogarea în regim de urgență a alin. (3) și (4) ale art. 12 pentru a nu aduce atingere drepturilor fermierilor în ceea ce privește acest sprijin.

Ținând cont că schema simplificată pentru micii fermieri se aplică în conformitate cu prevederile art. 61 alin. (2) al doilea paragraf și art. 63 alin. (2) lit. a) din Regulamentul (UE) nr. 1.307/2013, precum și faptul că acestea nu limitează numărul de ani pentru aplicarea schemei pentru micii fermieri, este necesară modificarea în regim de urgență a alin. (2), (4) și (5) ale art. 26 pentru ca fermierii să aibă continuitate în cadrul schemei și după anul 2019, iar neefectuarea acestor modificări ar duce la lezarea dreptului fermierilor mici de a continua schema, contrar reglementărilor europene în vigoare.

În considerarea faptului că anunțarea controalelor la fața locului se face conform prevederilor art. 25 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 și că forma actuală introdusă prin Legea nr. 146/2018 este contrară reglementărilor europene în vigoare, este necesară efectuarea unor modificări privind anunțarea controalelor pentru a nu perturba desfășurarea acestora.

Având în vedere faptul că neadoptarea în regim de urgență a măsurilor de reglementare prevăzute în prezenta ordonanță de urgență ar avea ca efect imposibilitatea respectării calendarului stabilit prin legislația Uniunii Europene în domeniul plăților directe,

luând în considerare că nepromovarea prezentului act normativ în regim de urgență poate avea consecințe nefavorabile atât în plan economic, cât și în plan social, în principal prin neaccesarea în condiții optime a fondurilor alocate prin bugetul național și prin Politica agricolă comună, cu impact deosebit de grav asupra sectorului agricol al României,

întrucât elementele prezentate constituie situații extraordinare și vizează interesele economice ale României pe termen scurt și mediu,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situație de urgență și extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 și pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 23 martie 2015, aprobată cu modificări și completări

prin Legea nr. 104/2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 8 alineatul (1), după litera n) se introduce o nouă literă, litera n¹), cu următorul cuprins:

„n¹) prin excepție de la prevederile lit. n), pentru anul 2020, tabelele centralizatoare prevăzute la art. 7 alin. (2) lit. a), art. 7

alin. (2¹) lit. a) și b) și art. 7¹ alin. (1) lit. a) și b) pot fi încheiate și depuse până la data-limită de depunere a modificărilor la cererea unică de plată;”.

2. La articolul 8, alineatele (2) și (2²) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Cererile unice de plată se depun până la data de 15 mai a fiecărui an calendaristic la centrele APIA, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 al Comisiei din 17 iulie 2014 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Sistemul integrat de administrare și control, măsurile de dezvoltare rurală și ecocondiționalitatea, și se înregistrează în Sistemul integrat de administrare și control prevăzut la art. 67 din Regulamentul (UE) nr. 1.306/2013. Potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) nr. 640/2014 din 11 martie 2014 al Comisiei de completare a Regulamentului (UE) nr. 1.306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește Sistemul integrat de administrare și control și condițiile pentru refuzarea sau retragerea plăților și pentru sancțiunile administrative aplicabile în cazul plăților directe, al sprijinului pentru dezvoltare rurală și al ecocondiționalității, cererile unice de plată pot fi depuse și după data-limită de depunere, în termen de 25 de zile calendaristice, cu o reducere de 1% pentru fiecare zi lucrătoare a sumelor la care fermierul ar fi avut dreptul dacă cererea unică de plată ar fi fost depusă până la termenul stabilit. Modificările la cererile unice de plată se depun fără penalități de întârziere până la data de 31 mai a anului în cauză, conform art. 15 alin. (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014. Depunerea unei modificări a cererii unice de plată după data-limită pentru o astfel de depunere determină o reducere de 1% pe zi lucrătoare a sumelor pentru utilizarea efectivă a parcelelor agricole în cauză, potrivit prevederilor art. 13 alin. (3) din Regulamentul delegat (UE) nr. 640/2014. Modificările cererilor unice de plată sunt admisibile doar până la data-limită de depunere cu întârziere a cererilor unice de plată.

.....
 (2²) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul în care Comisia adoptă un regulament care prevede derogări de la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 809/2014 în ceea ce privește data finală de depunere a cererilor unice și data

finală pentru notificarea modificărilor aduse cererii unice aferente unui anumit an calendaristic, se procedează astfel:

a) cererile unice de plată se depun până la data finală de depunere a cererilor unice prevăzută de regulamentul respectiv, fără a se aplica penalități de întârziere, dacă nu s-a emis ordinul de stabilire a datei-limită de depunere a cererilor unice de plată prevăzut la lit. c);

b) modificările la cererile unice de plată se depun fără penalități de întârziere până la data pentru o astfel de depunere prevăzută în regulamentul respectiv, dacă nu s-a emis ordinul de stabilire a datei-limită de depunere a cererilor unice de plată prevăzut la lit. c);

c) în cazul în care Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale decide stabilirea unei alte date-limită de depunere a cererilor unice de plată, anterioară datei-limită maxime stabilite prin regulamentul respectiv, data-limită se stabilește prin ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.”

3. La articolul 12, alineatele (3) și (4) se abrogă.

4. La articolul 26, alineatele (2), (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Plata este supusă condițiilor prevăzute pentru schemele de plăți directe prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a)—c) și, după caz, la lit. d) și e), iar cuantumul plății este egal cu valoarea totală a acestor plăți directe care urmează să fie alocate fermierului în fiecare an.

.....
 (4) Accesarea schemei simplificate pentru micii fermieri se poate face numai în anul 2015, cu posibilitatea retragerii în oricare dintre anii ulteriori anului depunerii cererii unice de plată.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), intrarea în schema simplificată pentru micii fermieri se poate face prin moștenire.”

5. La articolul 41¹, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41¹. — (1) Controalele la fața locului pot fi anunțate cu condiția ca acest lucru să nu aducă atingere scopului sau eficacității acestora. Orice preaviz nu poate depăși 14 zile. Cu toate acestea, în cazul controalelor la fața locului ale cererilor de ajutor sau de plată pentru animale în cadrul măsurilor de sprijin pentru animale, preavizul nu poate depăși 48 de ore. În cazul în care legislația aplicabilă actelor și standardelor relevante în materie de ecocondiționalitate impune efectuarea controalelor la fața locului în mod inopinat, preavizul de maximum 48 de ore se aplică în cazul controalelor la fața locului referitoare la ecocondiționalitate.”

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Nechita-Adrian Oros
 Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, precum și pentru modificarea art. II din Hotărârea Guvernului nr. 204/2013 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 27 iunie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Prezenta hotărâre se aplică emisiilor provenite din activitățile prevăzute în anexa nr. 1 și gazelor cu efect de seră prevăzute în anexa nr. 2, cu respectarea, după caz, a dispozițiilor Legii nr. 278/2013 privind emisiile industriale, cu modificările și completările ulterioare.”

2. La articolul 3, după litera f) se introduce o nouă literă, litera f¹), cu următorul cuprins:

„f¹) *instalație nou-intrată* — orice instalație în care se desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute în anexa nr. 1, care a obținut pentru prima dată autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră până la data de 30 iunie 2019, pentru perioada de alocare 2021—2025, și ulterior până la data de 30 iunie 2024, pentru perioada de alocare 2026—2030;”.

3. La articolul 3, litera t) se abrogă.

4. La articolul 4, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Autoritățile competente responsabile pentru aplicarea dispozițiilor prezentei hotărâri sunt: autoritatea publică centrală pentru protecția mediului, autoritatea publică centrală pentru economie, energie și mediul de afaceri, autoritatea publică centrală pentru transporturi, infrastructură și comunicații, autoritatea publică centrală pentru finanțe publice, Agenția Națională pentru Protecția Mediului, Garda Națională de Mediu și unitățile subordonate acestora.”

5. La articolul 5, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) Pentru instalațiile în care se desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute în anexa nr. 1, care generează emisii specifice activității respective, operatorul trebuie să dețină autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră emisă de Agenția Națională pentru Protecția Mediului, pentru perioada de 10 ani care începe la data de 1 ianuarie 2021.

(4) Prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului se aprobă procedura de emitere a autorizației privind emisiile de gaze cu efect de seră pentru perioada 2021—2030.”

6. La articolul 9, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Agenția Națională pentru Protecția Mediului revizuieste autorizația privind emisiile de gaze cu efect de seră ori de câte ori intervin modificări în instalația în care se desfășoară una sau mai multe dintre activitățile prevăzute în anexa nr. 1.”

7. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Începând cu cea de-a treia perioadă a schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră alocate cu titlu gratuit, respectiv 2013—2020,

numărul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate anual se diminuează liniar, pornind de la mijlocul perioadei 2008—2012. Cantitatea respectivă se reduce cu un factor liniar de 1,74% în raport cu cantitatea medie anuală a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră alocate în conformitate cu Planul național de alocare privind certificatele de emisii de gaze cu efect de seră pentru perioadele 2007 și 2008—2012, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 60/2008, cu modificările ulterioare.

(2) Începând cu anul 2021, numărul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate anual cu titlu gratuit se reduce cu un factor liniar de 2,2% în raport cu cantitatea medie anuală a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră alocate.”

8. La articolul 10¹, după alineatul (9) se introduc trei noi alineate, alineatele (10)—(12), cu următorul cuprins:

„(10) Autoritatea publică centrală pentru protecția mediului publică și transmite Comisiei Europene la data de 30 septembrie 2024 lista instalațiilor și numărul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate cu titlu gratuit fiecărei instalații, pentru perioada de 5 ani care începe la data de 1 ianuarie 2026, iar listele pentru fiecare perioadă următoare de 5 ani se transmit ulterior o dată la 5 ani.

(11) Fiecare listă include informații privind activitatea de producție, transferurile de căldură și gaze, producția de energie electrică și emisiile la nivel de subinstalație din cursul celor 5 ani calendaristici care precedă transmiterea listei. Alocările se acordă numai instalațiilor pentru care se furnizează astfel de informații.

(12) În vederea punerii în aplicare a prevederilor alin. (10), pentru instalațiile în care se desfășoară una sau mai multe activități prevăzute în anexa nr. 1, operatorii au obligația de a transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, la solicitarea acesteia, datele necesare pentru stabilirea numărului de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate gratuit.”

9. La articolul 14⁴, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Numărul de certificate de emisii de gaze cu efect de seră alocate cu titlu gratuit instalațiilor prevăzute la alin. (1) se ajustează anual cu factorul liniar menționat la art. 10 alin. (2), cu excepția anilor în care alocarea certificatelor respective este ajustată într-un mod uniform, ținându-se cont de volumul de certificate care urmează să fie scoase la licitație.”

10. La articolul 15¹, după alineatul (2) se introduc trei noi alineate, alineatele (3)—(5), cu următorul cuprins:

„(3) Începând cu anul 2021, producătorii de energie electrică beneficiază de alocare tranzitorie cu titlu gratuit de certificate de emisii de gaze cu efect de seră, pentru finanțarea de investiții în modernizarea, diversificarea și transformarea durabilă a sectorului energetic. Investițiile care beneficiază de sprijin trebuie să fie coerente cu tranziția către o economie sigură și sustenabilă cu emisii reduse de dioxid de carbon și cu

obiectivele cadrului de politici ale Uniunii privind clima și energia pentru 2030, precum și cu îndeplinirea obiectivelor pe termen lung exprimate în Acordul de la Paris. Alocarea tranzitorie cu titlu gratuit de certificate de emisii de gaze cu efect de seră de la prezentul alineat încetează la 31 decembrie 2030.

(4) Investițiile prevăzute la alin. (3) cu valoare mai mică de 12,5 milioane EUR care vor fi sprijinite prin alocarea tranzitorie opțională cu titlu gratuit și care nu sunt selectate prin procedura de ofertare concurențială sunt selectate pe baza unor criterii obiective și transparente, ca urmare a procesului de selecție prin consultare publică.

(5) În cazul în care în aceeași instalație inclusă în lista investițiilor stabilită, publicată și transmisă Comisiei Europene se realizează mai multe investiții, acestea se evaluează de către autoritatea publică centrală pentru economie, energie și mediul de afaceri în ansamblu, pentru a stabili dacă se depășește sau nu pragul de 12,5 milioane EUR, cu excepția cazului în care investițiile respective sunt, în mod independent, viabile din punct de vedere tehnic sau financiar.”

11. Articolul 15² se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15². — (1) Lista sectoarelor și subsectoarelor expuse unor riscuri semnificative de relocare a emisiilor de dioxid de carbon este stabilită prin Decizia 2014/746/UE a Comisiei din 27 octombrie 2014 de stabilire pentru perioada 2015—2019, în temeiul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a listei sectoarelor și subsectoarelor considerate a fi expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de dioxid de carbon, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Autoritățile publice centrale pot să adopte măsuri financiare în favoarea sectoarelor sau subsectoarelor care sunt considerate a fi expuse unor riscuri semnificative de relocare a emisiilor de dioxid de carbon ca urmare a transferării costului dioxidului de carbon în prețul electricității, pentru a compensa aceste costuri, cu respectarea normelor aplicabile privind ajutorul de stat, în contextul celei de-a treia perioade a schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, precum și pentru perioada 2021—2030.

(3) Măsurile financiare prevăzute la alin. (2) nu trebuie să depășească un quantum de 25% din veniturile obținute în urma scoaterii la licitație a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, potrivit prevederilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2011 privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene, aprobată prin Legea nr. 163/2012, cu modificările și completările ulterioare, și trebuie să asigure o protecție adecvată împotriva riscului de relocare a emisiilor de dioxid de carbon pe baza unor valori de referință ex ante pentru emisiile indirecte de CO₂ pe unitatea de producție.”

12. După articolul 15³ se introduc două noi articole, articolele 15⁴ și 15⁵, cu următorul cuprins:

„Art. 15⁴. — (1) Este interzisă alocarea de certificate de emisii de gaze cu efect de seră cu titlu gratuit unui operator de aeronave care și-a încetat activitatea, respectiv unui operator de aeronave ale cărui zboruri se încadrează în excepția prevăzută la lit. j) a activității «Aviație» din anexa nr. 1, respectiv fie mai puțin de 243 de zboruri pe perioadă de timp, pentru trei perioade consecutive de câte 4 luni, fie zboruri totale anuale cu emisii sub 10.000 t CO₂, numită în continuare excepția «de minimis».

(2) Operatorul de aeronave care a încetat să mai desfășoare activitățile de aviație prevăzute în anexa nr. 1 are obligația de a notifica imediat Agenția Națională pentru Protecția Mediului cu privire la data la care acesta și-a încetat definitiv sau temporar activitatea.

(3) Operatorul de aeronave ale cărui zboruri întrunesc condițiile prevăzute la lit. j) a activității «Aviație» din anexa nr. 1 are obligația de a notifica imediat Agenția Națională pentru Protecția Mediului cu privire la anul în care zborurile acestuia s-au încadrat în excepția respectivă.

(4) Pentru operatorii de aeronave prevăzuți la alin. (2) și (3), Agenția Națională pentru Protecția Mediului emite decizia de excludere de sub incidența schemei de comercializare pentru anul respectiv și stabilește obligațiile operatorului, conform cu prevederile prezentei hotărâri, și comunică în scris operatorului această decizie.

(5) În situația în care zborurile operatorului de aeronave depășesc pragul excepției «de minimis», respectiv peste 243 de zboruri pe perioadă pentru trei perioade consecutive de câte 4 luni și zboruri totale anuale cu emisii peste 10.000 t CO₂, operatorul va fi inclus în schema de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră. Agenția Națională pentru Protecția Mediului va emite decizia de includere și îi va comunica operatorului de aeronave obligațiile ce îi revin în conformitate cu prevederile acestei hotărâri.

(6) În scopul aplicării dispozițiilor alin. (4) și (5), Agenția Națională pentru Protecția Mediului poate solicita operatorului informații și clarificări suplimentare.

(7) Operatorul de aeronave are obligația să garanteze corectitudinea informațiilor prevăzute la alin. (2) și (6).

Art. 15⁵. — (1) Pentru perioada 2021—2030, România beneficiază de finanțare din veniturile aferente fondului pentru modernizare, pentru a sprijini investițiile, inclusiv finanțarea proiectelor de mică anvergură, pentru modernizarea sistemului energetic și îmbunătățirea eficienței energetice.

(2) Fondul pentru modernizare este finanțat din veniturile încasate prin scoaterea la licitație a unui procent de 2% din cantitatea totală de certificate care urmează să fie scoase la licitație la nivelul Uniunii Europene și din care România beneficiază de un procent de 11,98%.

(3) Prin hotărâre a Guvernului, autoritatea publică centrală pentru economie, energie și mediul de afaceri va stabili mecanismul de implementare a Fondului pentru modernizare, în termen de 120 de zile de la aprobarea de către Comisia Europeană a actului de implementare a acestui mecanism.

(4) Autoritatea publică centrală pentru economie, energie și mediul de afaceri și autoritatea publică centrală pentru protecția mediului notifică Comisiei Europene cuantumul și/sau cotele de certificate care urmează să fie utilizate pentru alocarea tranzitorie cu titlu gratuit (mecanismul 10c) pentru Fondul pentru modernizare și cele emise în scop de solidaritate, dezvoltare și interconectare în cadrul Uniunii Europene.”

13. La articolul 16, alineatele (2)—(4) se abrogă.

14. La articolul 20, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Certificatele emise începând cu data de 1 ianuarie 2013 sunt valabile o perioadă nelimitată. Certificatele emise începând cu 1 ianuarie 2021 includ o mențiune care indică în ce perioadă de 10 ani, începând cu 1 ianuarie 2021, au fost eliberate și sunt valabile pentru emisiile generate începând cu primul an din perioada respectivă.”

15. La articolul 20, alineatele (2) și (3) se abrogă.

16. La articolul 21, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Operatorul unei instalații staționare are obligația să depună la Agenția Națională pentru Protecția Mediului, până cel târziu la data de 1 noiembrie 2020, planul de monitorizare și raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru perioada 2021—2030.”

17. La articolul 21, după alineatul (3²) se introduc două noi alineate, alineatele (3³) și (3⁴), cu următorul cuprins:

„(3³) Operatorii de aeronave care desfășoară o activitate prevăzută în anexa nr. 1 au obligația să depună la Agenția Națională pentru Protecția Mediului planul de monitorizare și raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră cel târziu până la data de 31 mai 2020. Planul de monitorizare și raportare aprobat este valabil pentru perioada 2020—2023.

(3⁴) Operatorul și operatorul de aeronave care desfășoară o activitate prevăzută în anexa nr. 1 au obligația să informeze Agenția Națională pentru Protecția Mediului cu privire la orice modificări care determină revizuirea planului de monitorizare și raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, stabilite în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) nr. 601/2012, cu modificările și completările ulterioare.”

18. La articolul 21, alineatul (9) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(9) Competența privind verificarea și aprobarea planurilor de monitorizare și raportare prevăzute la alin. (3), (3³) și (4) revine Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.”

19. La articolul 25, alineatul (3) se abrogă.

20. La articolul 28¹ alineatul (1), literele a) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) nerespectarea prevederilor art. 5 alin. (1) și (3) și art. 9 alin. (3), cu amendă de la 40.000 lei la 50.000 lei;

d) nerespectarea prevederilor art. 14² alin. (8) și ale art. 21 alin. (1), (2), (3), (3¹), (3²), (3³), (5), (6), (12), (13) și (14), cu amendă de la 40.000 lei la 50.000 lei;”.

Art. II. — La articolul II din Hotărârea Guvernului nr. 204/2013 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 30 aprilie 2013, cu modificările și completările ulterioare, alineatele (1) și (2¹) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„**Art. II.** — (1) Toate certificatele de emisii de gaze cu efect de seră care nu sunt alocate cu titlu gratuit, în conformitate cu art. 10¹ alin. (1) și art. 14³ alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 780/2006, cu modificările și completările ulterioare, și care nu sunt plasate în rezerva pentru stabilitatea pieței, instituită prin Decizia (UE) 2015/1.814 a Parlamentului European și a Consiliului din 6 octombrie 2015 privind înființarea și

funcționarea unei rezerve pentru stabilitatea pieței aferentă schemei UE de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră și de modificare a Directivei 2003/87/CE, se scot la licitație.

(21) Pentru respectarea dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. b) și art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2011 privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene, aprobată prin Legea nr. 163/2012, cu modificările și completările ulterioare, autoritatea publică centrală pentru protecția mediului și Agenția Națională pentru Protecția Mediului, în calitate de autorități competente în România pentru implementarea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, beneficiază de finanțare din veniturile din licitații pentru acoperirea cheltuielilor privind administrarea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, cheltuieli efectuate în scopul prevăzut la art. 3d alin. (4) și la art. 10 alin. (3) lit. i) din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. III. — În termen de 120 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se emite ordinul prevăzut la art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 780/2006 privind stabilirea schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta hotărâre.

★

Prezenta hotărâre transpune prevederile art. 1 pct. 3, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15—16, 17, 18, 21 din Directiva (UE) 2018/410 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 martie 2018 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea rentabilizării reducerii emisiilor de dioxid de carbon și a sporirii investițiilor în acest domeniu și a Deciziei (UE) 2015/1.814, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), seria L, nr. 76 din 19 martie 2018.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Costel Alexe

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,

Lucian Nicolae Bode

Ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri,

Virgil-Daniel Popescu

p. Ministrul afacerilor externe,

Dănuț Sebastian Neculăescu,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Vasile-Florin Cițu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

pentru completarea Metodologiei de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul profesional de stat, aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.068/2016, pentru anul școlar 2020—2021

Având în vedere:

— prevederile art. 76 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

— prevederile art. 42 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19;

— prevederile art. 1 pct. 6 lit. p) din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, aprobată cu modificări și completări prin Hotărârea Parlamentului României nr. 5/2020;

— prevederile Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 3 alin. (1) și al art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. I. — Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul profesional de stat, aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.068/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Prin derogare de la dispozițiile alin. (1), în sesiunea de admitere în anul școlar 2020—2021, unitatea de învățământ organizează proba suplimentară de admitere numai în situația în care numărul de candidați este mai mare decât numărul de locuri oferite.”

2. La articolul 5, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În sesiunea de admitere în anul școlar 2020—2021, înscrierea candidaților în vederea admiterii în învățământul profesional se face prin transmiterea, în format electronic, de către unitatea de învățământ gimnazial la unitatea de învățământ care are ofertă educațională pentru învățământul profesional a fișei de înscriere completate inclusiv cu opțiunea candidatului pentru o unitate de învățământ și pentru una sau mai multe calificări profesionale din oferta unității de învățământ, în ordinea preferințelor exprimate de candidat.”

3. La articolul 9, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Prin derogare de la prevederile alin. (3), în sesiunea de admitere în anul școlar 2020—2021, procedura de admitere cuprinde informații privind:

a) cazurile în care se susține proba suplimentară de admitere și calculul mediei de admitere, conform art. 10 și, respectiv art. 12, modalitățile de departajare a candidaților cu medii de admitere egale, conform art. 11;

b) proba suplimentară de admitere, care se constituie din una sau mai multe discipline studiate în clasele V—VIII; disciplina/disciplinele este/sunt stabilită/e de unitatea de învățământ și de operatorul economic, după caz, în raport cu relevanța acesteia/acestora pentru calificarea profesională în care se vor pregăti elevii; nota obținută la proba suplimentară reprezintă media aritmetică a mediilor obținute de candidați la disciplina/disciplinele stabilită/e;

c) modul de organizare și desfășurare a contestațiilor.”

4. La articolul 9, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins:

„(5¹) În sesiunea de admitere în anul școlar 2020—2021, proba suplimentară de admitere, așa cum este definită la alin. (3¹) lit. b), se aplică doar în cazul în care numărul de candidați este mai mare decât numărul locurilor oferite de unitatea de învățământ.”

5. La articolul 9, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

„(7) În sesiunea de admitere în anul școlar 2020—2021, unitatea de învățământ poate decide ca proba suplimentară de admitere, așa cum este definită la alin. (3¹) lit. b), să se aplice doar la calificarea/calificările la care numărul de candidați depășește numărul de locuri de la calificarea/calificările respectivă/respective, cu posibilitatea redistribuirii la celelalte calificări pentru care nu s-a organizat proba suplimentară, în situația în care candidații au optat în fișa de înscriere pentru aceste calificări.”

6. La articolul 14, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) În sesiunea de admitere în anul școlar 2020—2021, după afișarea rezultatelor la admiterea în învățământul profesional, în perioada menționată în calendarul admiterii în învățământul profesional, candidații depun sau transmit prin poștă, la unitățile de învățământ la care au fost declarați admiși, dosarele de înscriere, cuprinzând actele de studii.”

7. La articolul 14, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Prin derogare de la prevederile alin. (2), în sesiunea de admitere în anul școlar 2020—2021, înscrierea candidaților declarați admiși se efectuează, conform unui program afișat de unitatea de învățământ, pe baza următoarelor acte:

- a) fișa de înscriere în învățământul profesional, în original;
- b) certificatul de naștere, în copie legalizată sau certificată conform cu originalul de către unitatea de învățământ gimnazial sau de către unitatea de învățământ la care a fost declarat admis (este necesară prezentarea originalului pentru certificare);
- c) adevărită cu notele la tezele cu subiect unic din clasa a VIII-a/testele naționale/examenul de capacitate, pentru candidații din seriile anterioare care nu au susținut evaluarea națională;
- d) fișa medicală.”

8. La articolul 24, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Prin derogare de la prevederile alin. (1), în sesiunea de admitere în anul școlar 2020—2021, Comisia de admitere din unitățile de învățământ care organizează învățământ profesional este alcătuită din:

- a) președinte — directorul sau directorul adjunct al unității de învățământ;

b) vicepreședinte — directorul adjunct sau șeful catedrei/ariei curriculare tehnologii;

c) secretar — secretarul unității de învățământ;

d) membri: cadre didactice care asigură verificarea documentației de înscriere a candidaților, transmise de unitatea de învățământ gimnazial în vederea admiterii, iar ulterior, conform calendarului, asigură verificarea dosarelor candidaților declarați admiși.”

Art. II. — Pentru sesiunea de admitere organizată în anul 2020 aplicarea prevederilor art. 4 alin. (2) lit. b), art. 8 și art. 16 alin. (3) din Metodologia de organizare și desfășurare a admiterii în învățământul profesional de stat, aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.068/2016, se suspendă.

Art. III. — Direcția generală învățământ preuniversitar, Direcția generală minorități și relația cu Parlamentul, Centrul Național de Dezvoltare a Învățământului Profesional și Tehnic, inspectoratele școlare județene/al municipiului București și unitățile de învățământ preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Cristina Monica Anisie

București, 22 mai 2020.
Nr. 4.326.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

